

Hitte

James Patterson

Hitte

Vertaald door Auke Leistra en Atty Mensinga

SAGA Egmont

Hitte

Vertaald door Auke Leistra en Atty Mensinga

Originele titel *Now you see her*

Foto auteur © Stephanie Diani

Eerste druk april 2024

Copyright © 2024 James Patterson & Michael Ledwidge en SAGA Egmont

NUR 332

ISBN: 9788727174860 (POD paperback)

ISBN: 9788728349946 (e-book)

ISBN: 9788728350188 (audiobook)

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel onderdeel van deze publicatie mag worden gepubliceerd, opgeslagen in een database, verzonden, in geen enkel format en op geen enkele manier, zonder geschreven toestemming van de uitgever, noch mag het op andere wijze dan reeds gepubliceerd en in vergelijkbare conditie in enige vorm gebonden of met omslag aan de koper verstrekt worden.

www.sagaegmont.com

Saga is een dochtermaatschappij van Egmont. Egmont is het grootste mediabedrijf van Denemarken en volledig eigendom van de Egmont Foundation, die jaarlijks met bijna 13,4 miljoen euro kwetsbare kinderen en gezinnen steunt.

Voor de Gilroy's, Ledwith's, Murphy's en Tighes – M.L.

Proloog

Leugens en een videoband

Een

Ik had de chauffeur al een briefje van twintig toegeworpen en zat op en neer te wippen als een kleuter die nodig moest toen de taxi eindelijk stopte ter hoogte van West 58th, Hudson hotel. Ik wachtte niet op wisselgeld en werd bijna door een bus overreden toen ik aan de straatkant uitstapte en als een speer Eighth Avenue overstak.

Ik reageerde niet op mijn iPhone, die heftige pogingen deed al zoemend uit mijn tasje te springen. Op dat moment, met die drukte op mijn werk en de voorbereidingen voor het knalfeest van vanavond, zou ik verbaasd hebben opgekeken als hij zich koest had gehouden.

Een lawaai, oorverdovend zelfs voor midtown Manhattan, hamerde op mijn oren in toen ik de hoek om liep.

Was dat een drillboor? Een batterij heipalen?

Natuurlijk niet, dacht ik, toen ik een zwart gozertje op de stoep zag zitten, vol overgave drummend op een lege emmer.

Gelukkig zag ik ook mijn lunchafspraak, Aidan Beck, in het publiek staan.

Zonder er veel woorden aan vuil te maken gaf ik de blonde, nonchalant knappe jongeman een arm en trok hem het chique Hudson hotel in. Boven aan de neonverlichte roltrap, achter een balie van carraramarmer, stond een receptionist die eruitzag als zo'n stralende acteur in de *High School Musical*, een glimlach van oor tot oor.

'Hallo. Ik heb twintig minuten geleden gebeld,' zei ik. 'Ik ben mevrouw Smith. Dit is meneer Smith. We willen een kamer met een groot tweepersoonsbed. De verdieping maakt niet uit, en het uitzicht ook niet. Ik betaal contant. Ik heb een waanzinnige haast.'

De receptionist zag mijn bezwete gezicht en nam het contrast tussen mijn sexy kantooroutfit en het sportieve suède jack en de verschoten spijkerbroek van mijn veel jongere metgezel met kennelijke goedkeuring op.

'Dat zullen we dan even pijsnel voor u regelen,' zei de überblijve receptionist zonder met zijn ogen te knippen.

Een koude windvlaag joeg me in het gezicht toen ik een uur later met Aidan naar buiten liep. Ik keek naar het New Yorkse lentelicht dat glinsterend werd weerkaatst door de blauwgetinte torens van het Time Warner Center verderop. Ik glimlachte toen ik bedacht dat Emma, mijn dochter, dat altijd de grootste glazen doelpalen ter wereld noemde.

Ik keek naar Aidan en vroeg me af of wat we net gedaan hadden goed was. Het maakte niet uit, toch? dacht ik, terwijl ik mijn ogen depte met een mouw van mijn imitatie-Burberry- jack. Het was gebeurd.

'Je was geweldig. Echt waar,' zei ik, en ik stopte hem een envelop toe terwijl ik hem op zijn wang kustte.

Met een theatrale buiging stopte hij de duizend dollar in een binnenzak van zijn suède jasje.

‘Ach ja, het is mijn vak, hè, Nina Bloom,’ zei hij, waarop hij met een zwaai van zijn hand wegliep.

‘Mevrouw Smith voor jou,’ riep ik terwijl ik een taxi aanhield om snel weer naar mijn werk te gaan.

Twee

‘Oké mama. Je mag je ogen nu wel opendoen.’

Dat deed ik.

Emma, mijn dochter, stond voor me in ons knusse appartement in Turtle Bay – in haar *sweet sixteen*-galajurk. Ik keek naar haar glanzende huid en haar gitzwarte haar op de mouwloze zwartzijden jurk. Mijn hart smolt en voor de tweede keer die dag begon ik te huilen.

Was dit betoverende, etherische wezen echt uit mij geboren? Ze was van een verpletterende schoonheid.

‘Niet slecht,’ zei ik, de tranen opvangend in mijn handen.

Het was natuurlijk niet alleen haar schoonheid. Ik was ook ongelooflijk trots op Emma. Toen ze acht was had ik haar, voor de grap, aangemoedigd toelatingsexamen te doen voor Brearley, de meest prestigieuze meisjesschool van Manhattan. Niet alleen werd ze toegelaten, ze kreeg ook nog eens een bijna volledige beurs.

Het was voor haar in het begin heel moeilijk geweest om zich aan te passen, maar met haar charme en intelligentie en sterke wil hield ze vol, en inmiddels was ze een van de populairste, meest geliefde meiden van de school.

En ik was niet de enige die er zo over dacht. Op het verjaardagsfeestje van een klasgenoot had ze de moeder van een van haar vriendinnetjes zo versted doen staan met haar liefde voor kunstgeschiedenis dat de dame in kwestie, een gefortuneerd lid van het bestuur van het Museum of Modern Art, erop gestaan had haar invloed aan te wenden om Em op Brown te krijgen. Niet dat Em die hulp nodig had.

Ik moest bijna een hypotheek nemen op ons driekamerappartement om het feest van die avond in de Blue Note in de Village te kunnen betalen – er waren honderdtwintig mensen uitgenodigd – maar dat maakte me niet uit. Als jonge, alleenstaande moeder was ik zo ongeveer met Emma opgegroeid. Zij was mijn alles en vanavond was haar avond.

‘Mama,’ zei Emma, en ze kwam op me toe, pakte me bij mijn schouders en schudde me door elkaar. ‘Steek je rechterhand op en zweer plechtig dat je deze avond niet nóg een keer gaat huilen. Ik heb hier alleen mee ingestemd omdat jij beloofd had dat je een *très chique*, ultrahippe, coole moeder zou zijn. Volhouden.’

Ik stak mijn rechterhand op. ‘Ik zweer plechtig dat ik een *très chique*, ultrahippe, coole moeder zal zijn,’ zei ik.

‘Oké,’ zei ze, en ze stak haar tong uit, maar toen sloeg ze haar armen om me heen en fluisterde: ‘Ik hou trouwens wel van je, mama.’

‘Ik heb ook nog iets anders voor je,’ zei ik, terwijl ik naar de televisie liep en de enorme videorecorder inschakelde die ik

speciaal voor de gelegenheid uit de berging had gehaald. ‘Een ander cadeautje.’

Ik gaf Emma de stoffige videoband die boven op de recorder lag.

‘Voor Emma,’ stond op het etiket dat op de doos was geplakt. ‘Van papa.’

‘Wat?’ zei ze, opeens met ogen op steeltjes. ‘Ik dacht dat je altijd zei dat alles bij die brand verloren was gegaan, een jaar na papa’s dood. Alle banden. Alle foto’s.’

‘Je vader heeft dit in de kluis gelegd vlak voor hij de laatste keer naar het ziekenhuis ging,’ zei ik. ‘Ik weet dat je altijd vreselijk graag hebt willen weten wie je vader was. Ik heb je dit zo vaak willen geven, maar Kevin had gezegd dat hij graag wilde dat je deze band op je zestiende verjaardag zou krijgen. En het leek mij het beste zijn wens te respecteren.’

Ik liep naar de deur.

‘Nee, mama. Waar ga je heen? Je moet blijven, ik wil er samen met jou naar kijken.’

Ik schudde mijn hoofd en reikte haar de afstandsbediening aan. Ik gaf haar een tikje tegen haar wang. ‘Dit is iets van jou en je vader,’ zei ik.

‘Hé, Em. Ik ben het, je vader,’ zei een diepe, warme stem met een Iers accent terwijl ik de kamer verliet. ‘Als je dit ziet, betekent dat, dat er veertien jaar verstreken zijn en dat je een grote meid bent geworden. Van harte gefeliciteerd met je zestiende verjaardag, Emma!’

Ik draaide me nog een keer om voor ik de deur dichtdeed. Aidan Beck, de acteur die ik had ingehuurd en die ik die middag in het Hudson hotel met een oude videocamera gefilmd had, straalde van het scherm.

‘Er zijn een paar dingen waarvan ik graag wil dat je ze van me weet, Em,’ zei hij met zijn zware accent. ‘Het eerste en belangrijkste is: ik hou van jou.’

Drie

In de hal trok ik de deur open van een inloopkast, in Manhattan ook wel kantoor aan huis genoemd, en versnipperde het script dat ik had geschreven om mijn dochter te verrassen. Ik nam wat van de confetti in mijn hand, slaakte een zucht en hoorde Emma beginnen met huilen.

Geen wonder dat ze hilde. Aidan Beck had zijn rol voortreffelijk gespeeld. Vooral dat accent. Ik had de jonge off-Broadway-acteur een week eerder via de sag ingehuurd.

Terwijl ik daar zo naar het snikken van mijn dochter zat te luisteren, besepte ik heel goed hoe wreed het was. Het viel niet mee een lieve mama van de Generatie X te zijn.

Maar het maakte niet uit. Emma zou een goed leven krijgen, een normaal leven. Wat er ook gebeurde.

Het was allemaal wel heel ingewikkeld, dat wist ik, maar toen ik een week geleden op onze computer had gezien hoe fervent Emma had zitten googelen op 'Kevin Bloom', wist ik dat het hele verhaal zou moeten kloppen als een bus.

Kevin Bloom was zogenaamd de idyllische, liefhebbende vader van Emma die aan kanker was overleden toen zij twee was. Ik had Emma verteld dat Kevin een romantische taxichauffeur en aanstormende toneelschrijver was geweest die ik had ontmoet toen ik voor het eerst naar New York kwam. Een man zonder familie, van wie alle sporen een jaar later bij een brand verloren waren gegaan.

Feitelijk bestond er natuurlijk geen Kevin Bloom. En geloof mij maar als ik zeg dat ik het liever anders had gezien. Een romantische Ierse toneelschrijver had ik in mijn hectische bestaan heel goed kunnen gebruiken.

De waarheid is dat Nina Bloom eigenlijk niet eens bestond.

Ik had mezelf óók verzonnen.

Daar had ik mijn redenen voor. En goeie ook.

Wat ik Emma niet kon vertellen, was dat ik bijna twee decennia geleden en vijftienhonderd kilometer verder naar het zuiden in de problemen was geraakt. De ergste die je maar bedenken kon. Van die problemen dat je er nadien wel voor zorgt dat je telefoonnummer in geen enkel telefoonboek komt te staan, en dat je nooit nalaat over je schouder te kijken.

Het begon uitgerekend in de voorjaarsvakantie. In het voorjaar van 1992 ging een dom meisje in Key West, Florida, helemaal los.

En ze bleef losgeslagen.

Dat meisje was ik.

En ik heette Jeanine.

Boek een
De laatste zonsondergang